

มินตรา อินทรารัตน์ แปล

두근 두근 내
인생

ในวัยเท่านั้นใคร ๆ ก็ใจเต้นกับเรื่องไม่เป็นเรื่อง
แล้วก็เจ็บปวดกับเรื่องไม่เป็นเรื่องทั้งนั้นละ

p/colo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

สักวันชีวิตของเธอจะพลิบาน และงดงามจนใจเต้นรัว

두근 두근 내 인생

คิมแอรัน

เขียน

มินตรา อินทรารัตน์

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

หนังสือเปรียบได้กับคุณยาที่เราเรื่องราวแสนสนุกให้ผมฟังทั้งคืน
เหมือนครูที่ประสิทธิภาพรู้และบอกข้อมูลของโลกนี้
ทั้งยังเป็นเพื่อนที่แบ่งปันความลับและบอกเล่าความกลุ้มใจให้กันฟัง

– คิมแอรัน

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

สัปดาห์ชีวิตของเธอจะผลิบานและงดงามจนใจเต้นรัว

두근두근 내 인생

p/cco/o

โน้ตบุ๊กบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Piccolo Publishing

두근두근 내 인생

MY BRILLIANT LIFE

By Ae-ran Kim

Copyright © Ae-ran Kim, 2011

All Rights Reserved.

The Korean edition was originally published by Changbi Publishers, Inc.

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2023

by arrangement with Changbi Publishers, Inc. through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริโภคตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6031-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ รรณ อุทะพันธ์ ปัญจุไรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิธกพันธ์

ที่ปรึกษางานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิสร จีระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหาร รุ่งวรรณ พัฒนวิธิตกุล • บรรณาธิการ วิศรา นันทวิญญู

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม ศิริพร เสนาอด • คอมพิวเตอร์ มนัสนันท์

พิสูจน์อักษร ณัฐรณัน รัตนสถิตกุล • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

ชีวิตคนก็เหมือนกับดอกไม้หลากชนิดที่ใช้เวลาเติบโตและมีระยะเวลา “ผลิบาน” แตกต่างกันไป บางคนอาจเป็นเหมือนดอกคุณนายตื่นสายที่บานตลอดทั้งปี บางคนเป็นดอกกล้วยไม้ที่ต้องรอเวลาที่เหมาะสมจึงจะบานออกมาให้ได้ชม แต่ไม่ว่าอย่างไรทุกคนก็จะได้ผลิบานสักครั้งในชีวิต

หนังสือเล่มนี้จะพาคุณไปพบกับครอบครัวที่ดูภายนอกก็ไม่ต่างจากครอบครัวทั่วไป พ่อแม่มีอาชีพสอนพวกเขาอายุสิบเจ็ด ไม่นานนักที่ตัวเองเด็กเกินกว่าจะเป็นพ่อแม่คนหรือไม่ แต่อารัมในวัยสิบเจ็ดกลับมีร่างกายของคนที่อยู่มาแล้วแปดสิบปี เขาแก่เร็วเกินไปจนไม่เคยได้ใช้ชีวิตเหมือนวัยรุ่นปกติ ถ้าอย่างนั้นชีวิตของอารัมคงเป็นดอกไม้ที่ผลิบานและโรยราเร็วที่สุด

แต่ดอกไม้ที่ใช้เวลานานกว่าจะผลิบานและดอกไม้ที่กำลังร่วงโรยยังคงเป็นดอกไม้ เช่นนั้นชีวิตที่ยังไม่เปล่งประกายและชีวิตที่กำลังโรยราไม่ใช่ชีวิตหรือ...

ดังนั้นจึงอยากจะบอกว่า สักวันชีวิตของเธอจะผลิบานและงดงามจนใจเต้นรัว แต่ถึงแม้จะไม่ได้ผลิบาน...ก็ไม่เห็นเป็นอะไรเลย

สารบัญ

อารัมภบท	(6)
ตอนที่ 1	1
ตอนที่ 2	112
ตอนที่ 3	181
ตอนที่ 4	262
บทส่งท้าย	305
ฤๅธรอนันต์ที่ใจเด่นดึกดึก	307
ส่งท้ายจากผู้เขียน	332
ส่งท้ายจากผู้แปล	334
เกี่ยวกับผู้เขียน	335
เกี่ยวกับผู้แปล	336

อารัมภบท

พ่อกับแม่มีผมตอนอายุสิบเจ็ด

ปีนี้ผมอายุสิบเจ็ด

ไม่มีทางรู้เลยว่าอายุสิบแปดหรือสิบเก้าใหม่

เรื่องนั้นพวกเราไม่ได้เป็นคนกำหนด

สิ่งที่เรามั่นใจได้มีเพียงแค่เหลือเวลาอีกไม่มากแล้ว

พวกเด็ก ๆ ไตวันโตขึ้น

ส่วนผมก็เอาแต่แ้ววันแ้วขึ้น

หนึ่งชั่วโมงของใครบางคนยาวนานเหมือนหนึ่งวัน

หนึ่งเดือนของคนเหล่านั้นก็เท่ากับราว ๆ หนึ่งปีสำหรับผม

ตอนนี้ผมแก่เสียยิ่งกว่าพ่อแล้ว

พ่อมองเห็นตัวเองตอนอายุแปดสิบได้จากใบหน้าของผม

ผมมองเห็นตัวเองตอนอายุสามสิบสี่ได้จากใบหน้าของพ่อ

อนาคตที่ยังมาไม่ถึงและอดีตที่ไม่เคยประสบกำลังประจันหน้า

แล้วเอ่ยถามคำถามต่อกัน

สิบเจ็ดเป็นอายุที่เหมาะสมจะเป็นพ่อคนแม่คนไหม

สามสิบสี่เป็นอายุที่เหมาะสมจะสูญเสียลูกไหม

พ่อถามผม

ถ้าเกิดใหม่อีกครั้งอยากเป็นอะไร

ผมตอบเสียงดังฟังชัด

พ่อครับ ผมอยากเป็นพ่อ

พ่อถามผมอีก

มีสิ่งอื่นที่ดีกว่าตั้งมากมาย ทำไมถึงอยากเป็นเขา

ผมตอบเสียงแผ่วเบาด้วยความเขินอาย

พ่อครับ ผมอยากเกิดเป็นพ่อ อยากรู้ความรู้สึกของพ่อ

หลังจากให้กำเนิดผมอีกครั้งครับ

แล้วพ่อก็ร้องไห้

นี่คือเรื่องราวของพ่อแม่ที่อายุน้อยที่สุดและลูกที่อายุมากที่สุด

1

หากสายลมพัดโชยมา บัตรคำศัพท์ภายในตัวผมจะก่อพายุหมุนเล็กๆ ขึ้น คำเหล่านั้นเป็นเหมือนปลาแห่งที่ตากลมทะเลมาเป็นเวลานาน ปริมาตรของร่างกายค่อยๆ หดเล็กลงในขณะที่เส้นรอบวงของโลกภายนอกขยายกว้างขึ้น ผมลองจินตนาการคำที่เปล่งเสียงเป็นครั้งแรกตอนเด็ก นี่คือหิมะ นั่นคือกลางคืน ตรงโน้นคือต้นไม้ สิ่งที่อยู่ใต้เท้าคือพื้นดิน คุณคือคุณ...ผมรู้จักทุกสิ่งรอบตัวผ่านเสียงก่อนแล้วค่อยคัดออกมาเป็นตัวหนังสือ ถึงตอนนี้ก็ยังมีบางครั้งที่ผมตกใจว่าผมรู้จักชื่อของสิ่งเหล่านั้นด้วย

ตอนเป็นเด็กผมมักจะเดินเก็บคำศัพท์ทั้งวัน ผมเอ่ยถามด้วยเสียงอ้อแอ้ว่า แม่ครับ นี่อะไร นั่นอะไร แล้วก็ทำให้สิ่งของรอบตัวกระจัดกระจายไปหมด แต่ละชื่อทั้งสี่และเบาหวิวจึงไม่ได้ติดอยู่กับวัตถุต่างๆ อย่างแนบสนิท ผมเอาแต่ถามถึงสิ่งที่เมื่อวานนี้ก็ได้ยินเมื่อวานขึ้นก็ได้เรียนรู้ไปแล้วเหมือนเพิ่งรู้จักเป็นครั้งแรก หากยกนิ้วขึ้นชื่ออะไรบางอย่าง ตัวหนังสือที่มีเสียงไม่คุ้นหูก็จะพรั่งพรูออกมาจากปาก

ของคนที่บ้าน เมื่อผมเอ่ยถามคำถาม อะไรบางอย่างก็จะขยับดังกระดังที่พลั่วไหวตามสายลม ดังนั้นผมจึงชอบประโยคที่ว่า “นี่อะไร” มากเสียยิ่งกว่าชื่อที่พวกเขาบอกให้รู้เสียอีก

ฝนคือฝน กลางวันคือกลางวัน ฤดูร้อนคือฤดูร้อน...ผมได้เรียนรู้คำมากมายขณะใช้ชีวิต มีทั้งคำที่ใช้บ่อยและไม่บ่อย คำที่ยังรากลงในพื้นดินและคำที่ค่อยๆ ผลิบานเหมือนเมล็ดพืช ตอนที่เรียกฤดูร้อนว่าฤดูร้อน ผมรู้สึกราวกับตัวผมเองจะได้มันมาครอบครอง และเพราะเชื่ออย่างนั้นผมจึงเอ่ยถามอยู่เรื่อย ๆ ฝนดิน ต้นไม้ แล้วก็คุณ... สิ่งนี้ สิ่งนั้น สิ่งโน้นที่ซ้อนทับกันเป็นชั้นและสั่นไหวตามลมภายในช่องปาก หากผมเปล่งเสียงพูดว่า “สิ่งนั้น” วงกลมหลายวงที่มีจุดศูนย์กลางเดียวกันจะแผ่ขยายกว้างพร้อมกับ “สิ่งนั้น...” จนบางครั้งก็รู้สึกว่ามันใหญ่โตเท่าโลกของผม

ตอนนี้ผมรู้จักคำศัพท์ที่จำเป็นต่อการใช้ชีวิตเกือบหมดแล้ว สิ่งสำคัญคงจะเป็นการพิจารณาความกว้างของโลกภายนอกขณะที่ยืนดูของคำคำนั้นค่อยๆ หดเล็กลง อย่างยามพูดถึงลมก็เป็นการจินตนาการถึงทิศทางของสายลมมากกว่าพัดสาย ไม่ใช่แค่จากสี่ทิศทางเท่านั้น ยามพูดถึงคำว่าทรยศก็หมายถึงการไล่ตามเงาของไม้กางเขนซึ่งทอดยาวตามดวงอาทิตย์ที่กำลังตกดิน ยามพูดคำว่าคุณก็เป็นการพิจารณาถึงพื้นผิวราบเรียบที่ปิดอำพรางความลึกเอาไว้ ประหนึ่งรอยแยกของน้ำแข็งบนภูเขาซึ่งถูกปกคลุมด้วยหิมะ ทว่าการทำเช่นนั้นคงจะเป็นเรื่องที่ยากที่สุดเรื่องหนึ่งบนโลกนี้ เพราะลมเอาแต่พัดอยู่เรื่อยและตั้งแต่เกิดมาผมก็ยังไม่เคยเป็นวัยรุ่นเลยสักครั้ง บรรดาคำต่างๆ ก็คงเหมือนกัน

สถานที่แห่งแรกที่ผมได้สนทนากับโลกคือหมู่บ้านเกษตรกรรม กลางหุบเขาเล็กซึ่งมีน้ำใสสะอาด ผมเรียนรู้ชื่อของตัวเองและหัดเดิน เตะเตะ ฦ บริเวณนั้นที่สายน้ำแตกแขนงออกเป็นหลายสาย หมุนวนเป็นวงกลมแล้วก็ไหลต่อไป การพัฒนาจากเสียงอ้อแอ้ไปสู่การสร้างประโยคง่าย ๆ ใช้เวลาสามปี เป็นเวลาเท่ากับที่พ่อและแม่อาศัยอยู่ที่บ้านของตายาย ชาวบ้านในละแวกนั้นล้วนแต่ปลูกหรือประดิษฐ์ของใช้เอง ดังนั้นคำที่ผมได้ยินบ่อย ๆ จึงเป็นคำที่ชัดเจน มีความหมายใกล้เคียงกับชีวิตของตัวเอง ผมเคยได้ยินว่าคำแรกที่ลูกพี่ลูกน้องของผมรู้จักหลังจากเติบโตมาด้วยการดูโทรทัศน์เพียงอย่างเดียวทุกวันคือคำว่า “แอลจี”¹...แต่ผมเริ่มพูดซ้ำจึงทำให้พ่อแม่ร้อนกร้อนใจอยู่พักใหญ่ แม่กังวลว่าจะมีปัญหาจึงไปถามความเห็นจากพวกผู้ใหญ่ ส่วนพ่อบอกว่าตอนเด็ก ๆ ที่ยังพูดไม่ได้นั้นเป็นช่วงเวลาที่น่ารักที่สุด แล้วก็ออกไปทำงานเงียบ ๆ ตอนนั้นแถวบ้านเรากำลังก่อสร้างศูนย์รวมแหล่งท่องเที่ยว แดโฮและพ่อก็เป็นคนหนึ่งที่ได้รับจ้างทำงานแบกหามในไซต์ก่อสร้างนั้น ตาของผมผู้มีหัวธุรกิจสร้างอาคารหลังหนึ่งขึ้นหน้าสวนริมรั้วเพื่อให้คนทำงานที่จะแห่กันมาจากต่างถิ่นเช่า ตัวอาคารเป็นผนังคอนกรีตปูหลังคากระเบื้อง และกันลมจากภายนอกได้ไม่ดีเอาเสียเลย อาคารหลังเล็กทอดยาวเป็นเส้นตรงรองรับผู้อาศัยได้ทั้งหมดสี่ครัวเรือน ห้องหนึ่งในนั้นเป็นของครอบครัวเราซึ่งประกอบไปด้วยคู่สามีภรรยาวัยรุ่นที่ใบหน้ายังหลงเหลือร่องรอยของความเป็นเด็กและทารกน้อยที่เพิ่งลืมตาดูโลกรวมเป็นสามคน แม้ครัวจะอากาศถ่ายเทได้ไม่ดีนัก ห้องหับก็คับแคบจนไม่พอสำหรับสามชีวิต แต่เนื่องจากไม่ต้องจ่ายทั้งค่าเช่า

¹ บริษัทที่ผลิตโทรทัศน์มือถือ คอมพิวเตอร์ รวมถึงเครื่องใช้ไฟฟ้าภายในบ้าน เช่น โทรทัศน์ ซึ่งโด่งดังเป็นอันดับต้น ๆ ในประเทศเกาหลี

และค่ากินอยู่ พวกเราจึงอาศัยอยู่ที่นั่นเรื่อยมาโดยไม่ปรึกษาบ่นสักคำ

ยายของผมมีลูกหลายคน ลูกชายห้าและลูกสาวหนึ่งรวมเป็นหกคน ผมเคยถามแม่ในวันหนึ่งว่า “แม่ครับ ยายกับตาไม่เคยพูดจาดี ๆ กันเลยทั้งชีวิต แต่ทำไมถึงมีลูกดกแบบนั้น” แม่ตอบด้วยใบหน้าเขินอายว่า “ใช่ไหมละ แม่ก็เคยสงสัยแล้วเอาไปถามยายของลูกเหมือนกัน ความจริง...นานที่ปีนพวกเขาถึงจะรู้จักกันสักครั้ง แต่พอทำอย่างนั้นทีไรเป็นได้มีลูกทุกที” แม่ของผมเป็นคนที่หักจากพี่น้องหกคนตอนเด็ก ๆ มีฉายาว่า “องค์หญิงเวรเอีย” เพราะเกิดและเติบโตมาท่ามกลางเหล่าผู้ชายปากไม่ดี อะไรนิดอะไรน้อยจึงสบถคำหยาบคายออกมา ซึ่งการกระทำนั้นไม่เข้ากับใบหน้างามของแม่เลยสักนิด พอจินตนาการถึงภาพเด็กหญิงตัวน้อยเดินเตร็ดเตร่ไปทั่วหมู่บ้านแล้วสบถคำหยาบคายออกมาอย่างน่ารังเกียจ ผมก็รู้สึกคุ้นเคยและใกล้ชิดกับเธอ ตอนนี้แม่มียีนส์หยาบกระด้างหลงเหลืออยู่บ้าง แต่คำพูดคำจาของแม่มักจะโอนอ่อนลงเหมือนคนไร้เรี่ยวแรงตั้งแต่วินาทีที่ตระหนักได้ว่าโลกนี้ไม่ได้คลี่คลายด้วยคำว่า “เวรเอีย” เพียงอย่างเดียว อย่างในตอนที่ต้องป้องกันใครเพื่อนแล้วถูกโรงเรียนไล่ออก ตอนที่พ่อโดนพวกลุงทั้งห้าทุบตีจนเกือบตาย ตอนที่ต้องทนรับความขี้จู้และเสียงดังโหวกเหวกของพวกผู้หญิงที่อายุน้อยกว่าในร้านอาหาร ตอนมองดูใบเสร็จค่ารักษาพยาบาลที่ไม่ว่าจะลองใช้สมองครุ่นคิดแค่ไหนก็ไม่มีคำตอบว่าจะหาเงินมาจ่ายได้จากที่ไหน

ตาของผมไม่ชอบพ่อผู้เป็นลูกเขยมาแต่ไหนแต่ไร เหตุผลสำคัญที่สุดคือ “ไอ้เด็กปากยังไม่ลื่นกลืนน้ำนม” คนนั้นดันทำ “เด็กจริง ๆ”

ที่ “ปากยังไม่ลั่นกลืนน้ำนม” ขึ้นมาได้ เหตุผลที่สองคือพ่อเป็นถึงหัวหน้าครอบครัว แต่กลับไม่มีความสามารถในการหาเลี้ยงชีพ ทว่า เป็นธรรมดาอยู่แล้วที่เด็กนักเรียนอายุสิบเจ็ดปีจะไม่สามารถหาเงินตอนที่ชายทั้งสองคนพบกันครั้งแรก จู่ๆ ตาก็โผล่ถามพ่อว่า

“เฮ้า แล้วเธอเก่งเรื่องอะไรบ้าง”

มรสุมของเสียงร้องไห้และการทะเลาะวิวาทครั้งใหญ่ภายในบ้าน เพราะเรื่องที่แม่ตั้งท้องเพิ่งจะผ่านพ้นไป พ่ออยู่ในท่าคุกเข่าและตอบคำถามด้วยท่าทางพะวักพะวน ทำตัวไม่ถูก

“คุณพ่อ ผมเก่งเทควันโดครับ”

ตาส่งเสียง เฮอะ ออกมาราวกับรับไม่ได้ จริงอยู่ที่พ่อเข้าเรียนในโรงเรียนมัธยมปลายด้านกีฬาที่ใหญ่ที่สุดในจังหวัดด้วยโควตานักกีฬาเทควันโด แต่ความสามารถเช่นนั้นไม่มีประโยชน์ในการดำรงชีวิต พ่อไม่รู้เรื่องนั้น แถมยังพูดต่อด้วยท่าทางลึกลับกลอนเมื่อเห็นตานิ่งเงียบไป

“ผมเล่นให้ดูไหมครับ”

ว่าแล้วเขาก็กำหมัดแน่น ใครได้มาเห็นภาพอาจเข้าใจผิดว่าเขา กำลังจะทำร้ายพ่อตาตัวเอง ตาของผมผลอสละดุ้งโดยไม่รู้ตัวก่อนจะพูดต่ออย่างไม่ยินดียินร้าย

“แล้วจะมีข่าวสารออกมาจากกำปั้นเธอหรือไง”

“เรื่องนั้น ถ้าเรียนจบแล้วผมคิดจะเปิดสำนักเล็กๆ...”

แม้รู้ว่าไม่มีหวังจะได้กลับไปเรียนอีก แต่พ่อก็ยังตอบเช่นนั้น อันที่จริงตาไม่ได้คาดหวังคำตอบที่ฟังดูเข้าท่าตั้งแต่แรก กระนั้นก็ยังพูดต่อด้วยน้ำเสียงบ่งบอกว่าจะขอถามอีกครั้ง

“แล้วเก่งอะไรอีก”

ความคิดหลายอย่างวิ่งผ่านเหนือศีรษะของพ่อไป

‘ฉันเล่น ‘สตริตไฟเตอร์’ เก่ง...’

แต่หากหลุดปากพูดออกไปอาจจะโดนพ่อตาขัดบ้องหูได้

‘ฉันประจบครูเก่ง...’

แต่นั่นก็ไม่น่าจะใช้คำตอบที่พ่อตาคาดหวังไว้

‘ถ้าจั้น...ฉันเก่งอะไรจริง ๆ บ้างนะ’

พอกุมศีรชะแล้วครุ่นคิดอย่างหนัก สุดท้ายก็พูดเช่นนั้นต่อหน้าพ่อตาที่กำลังถลึงตาจ้องเขม็ง

‘ไม่ค่อยแน่ใจครับ คุณพ่อ’

แล้ววินาทีต่อมาเขาก็ตระหนกได้

‘อ้อ! ฉันยอมแพ้เก่งนี่เอง!’

หลังจากลูกเขยกลับไปแล้ว ตาก็พูดจากระแนะกระแหนเขาด้วยความไม่อยากเชื่อ

“คงจะเก่งแต่เรื่องเสกเด็กเข้าท้องตั้งแต่ยังไม่โตนะสิ”

ยายที่อยู่ข้าง ๆ บ่นพึมพำเสียงเบา

“เรื่องนั้นจะนับว่าเป็นพรสวรรค์ก็ได้เหมือนกันนะคะ”

แม่ซึ่งปาดผมหน้าม้าไปด้านหลังนั่งเงิบ ๆ ไม่พูดอะไรสักคำ ขณะที่ตาทอดสายตาไปไกลประหนึ่งผิดหวังกับการเลือกคบคนของแม่มากกว่าที่ผิดหวังกับการประพฤติตัวของแม่เสียอีก

‘ผู้ชายนะ ต่อให้ไม่มีเงิน อย่างน้อยก็ควรจะมีหน้าตาดีหน่อยนะ เข้าใจ แต่เจ้าเด็กนั่นทำตัวเหมือนคนซื้อบ๊อ...’

ทว่าตามองพ่อผิดไปเต็มประตู แม้ว่าพ่อจะเป็นคนซื้อบ๊อ แต่ก็เป็นคนซื้อบ๊อที่ไม่มีความยังคิดและกล้าได้กล้าเสีย ถ้าให้พูดก็คือเป็นคนซื้อบ๊อที่อันตรายที่สุดในโลก ดังนั้นในวันแต่งงาน เขาถึงได้

มีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งถึงขั้นกระชากคอเสื้อประธานในที่นี้ แล้วก็มัวแต่เล่นสนุกกับเพื่อน ๆ จนทั้งภรรยาไว้เหมือนเจ้าสาวในตำนานแห่งซิลมาแจ² พอหลงเชื่อลมปากของเพื่อน ๆ แล้วหันไปจับงานนั่นงานนี้จนล้มเหลวหลายครั้ง แต่ตอนผมหอบเอากรบ้านที่สั่งให้เขียน“คำสอนประจำตระกูล” กลับบ้าน เขากลับสอนคำว่า “ฟงอูยชิน (เพื่อนต้องเชื่อเพื่อน)” กับผมได้อย่างหน้าตาเฉย คำคำนี้หมายความว่าในความสัมพันธ์ของมิตรสหายจะต้องมีความไว้เนื้อเชื่อใจกัน พอถึงขั้นทำเป็นป้ายใส่กรอบแขวนไว้ในบ้าน ตัวอักษรในกรอบเขียนโดยผู้เฒ่าคนหนึ่ง ในร้านขายของที่ระลึกซึ่งรับจ้างเขียนภาพตอนพอไปเที่ยววัดพุททุกษากับเพื่อน ๆ แต่แม่มักจะชอบพูดย่อ ๆ ให้เหลือเพียงสองคำ³ เพื่อประชดประชันพ่ออยู่บ่อยครั้ง ถ้าใครมาเห็นเข้าอาจเดาเส้นพลางคิดว่าแม่ “ไรมารยาทกับสามี แต่นั่นก็เป็นท่าที่ที่ไม่แปลกอะไรสำหรับผู้หญิงที่คิดว่าคำว่า “ฟงอูยชิน (พ่อแม่ต้องเมตตาต่อลูกและลูกต้องเคารพพ่อแม่)” หมายถึง “ต้องสนิทสนมกับเพื่อนที่เป็นคนรวย”⁴

ตาบอกพ่อว่าให้กลับไปเรียนหนังสือให้จบ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าพ่อคงไม่แคล้วถูกไล่ออกจากโรงเรียนกีฬา ดังนั้นตาจึงบอกให้ไปเข้าโรงเรียนมัธยมปลายที่ไหนก็ได้ในละแวกนั้นที่ยังมีที่ว่าง แล้วเรียนเอาใบจบการศึกษามาให้ได้ โดยตาจะลองไปคุยกับครูใหญ่ให้เอง ทว่าในย่านเล็กๆ ที่ข้าวลื้อแพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว นั้น ไม่มีโรงเรียนไหน

² ตำนานแห่งซิลมาแจ เขียนโดยนักเขียนชอจองจู กล่าวถึงตำนานของเจ้าสาวที่สามีหนีออกจากบ้านไปในคืนแรกหลังเข้าเรือนหอ ผู้เป็นภรรยาขอให้สามีกลับมาอยู่หลายสิบปีจนร่างกายกลายเป็นเถ้าถ่าน

³ หากย่อคำว่า “ฟงอูยชิน” ให้เป็น “ฟงชิน” จะมีความหมายคล้ายกับคำที่แปลว่า คนโง่

⁴ คำว่า “ฟงจา” แปลว่า พ่อและลูกชาย หรือคนรวยก็ได้

รับพ่อกับแม่ไปเรียน เพราะเขารับนักเรียนอย่างเขาแล้ว ระเบียบและเกียรติภูมิของโรงเรียนจะเปี่ยมมลทินได้ ความหยิ่งทะนงในศักดิ์ศรีของตาผู้เป็นคนมีหน้ามีตาในหมู่บ้านและเจ้าตัวก็ภาคภูมิใจกับสิ่งนั้นเสมอมาเป็นอันต้องฟังทลายลงไปในช่วงพริบตา สุดท้ายตาจึงต้องใช้เส้นสายฝากลูกเขยเข้าไปทำงานในไซต์ก่อสร้างอย่างช่วยไม่ได้ ทั้งยังบอกว่า เป็นลูกผู้ชายต้องทำงาน ความหมายของเขาคือให้ใช้โอกาสนี้สร้างความรับผิดชอบในฐานะหัวหน้าครอบครัวและลองสัมผัสว่าโลกไม่ใช่แค่สถานที่ที่จะใช้ชีวิตอยู่ได้ง่ายๆ ซึ่งออกจะดูเหมือนเป็นการวางแผนสั่งสอนเด็กหนุ่มที่กล้ามาแต่ต้องลูกสาวตัวเองตามอำเภอใจมากกว่าจะเป็นข้อเสนอแนะอย่างจริงจัง ตาไม่ลืมเลี่ยมสอนลูกเขยให้เตรียมสอบราชการอยู่เป็นนิจและกำชับให้เป็นคนขยันหมั่นเพียร ภายหลังพ่อกับแม่ได้เติบโตมาในครอบครัวยากจนก็ตกลงปลงใจว่าจะย้ายมาอยู่กับครอบครัวของภรรยาตามเจตนารมณ์พ่อกับแม่

ภายหลังมีการตั้งองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นขึ้น อำเภอนี้จึงมีแผนจะเปลี่ยนทุกตำบลให้กลายเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจตามคำขวัญ “แดโฮ เมืองที่เหมาะแก่การเที่ยวเล่น” โครงการหนึ่งที่สำคัญคือการสร้างทางน้ำขนาดใหญ่พร้อมกับสวนสนุกท่ามกลางธรรมชาติที่น่านั่งเรือชมได้ ซึ่งจะทำให้หมู่บ้านหลายแห่งรวมถึงหมู่บ้านของผมหายสาบสูญไปในอนาคต

พ่อกับแม่ไปทำงานในไซต์ก่อสร้างพร้อมกับพวกคนงานวัยรุ่นที่อยู่ห้องข้างๆ พ่อจะถูกเรียกว่า “ลูกเขยฮั่น” เวลาอยู่ในไซต์ก่อสร้างมีทั้งคนแกล้งแฉและเอ็นดูเขา ไม่ใช่เพราะเขาเป็นลูกเขยที่ “ทำเรื่อง

⁵ คำว่า “ฮั่น” เป็นทั้งนามสกุลและคำกริยารูปอดีตของคำว่า ทำ

อย่างว่า” แต่เพราะนามสกุลของพ่อคือนามสกุลอัน⁵ ผู้ใหญ่แถวบ้านมักจะตบไหล่พ่อเบาๆ แล้วปลอบใจว่า “ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร แถวนั้นจะถ้าแต่งงานแล้วก็นับว่าเป็นผู้ใหญ่ทั้งนั้น” แล้วพากันหัวเราะคิกคักว่า “บ้านตระกูลเซวได้ลูกเขยไปฟรีๆ เลยนะเนี่ย”

ตอนแรกพ่อพอใจกับงานที่ไซต์ก่อสร้าง เพราะกรรมของพวกลุงๆ ที่ทิ้งนาหลงไหลและสนุกสนานเป็นสิ่งแปลกใหม่ บ้านของภรรยา ก็ได้หน้า มีหน้าซ้ำที่นั่นยังเป็นที่ให้เขาได้ปลดปล่อยพลังกำลังของเด็กหนุ่มวัยรุ่นอีก เดิมที่เขาคิดจะเลิกเล่นกีฬาอยู่แล้ว เพราะมีแต่ถูกลงโทษทุกวัน จึงคิดว่านี่เป็นโอกาสพอดี หลังจากได้ออกไปทำงานในทุกที่ว่างอันขรุขระทัดเทียมกับพวกผู้ใหญ่ เขาก็นึกอยากจะเดินขึ้นไปบนเนินเขา ทำให้สบายแล้วตะโกนก็องว่า “นี่แหละคือโลกที่แท้จริง!” แต่ผ่านไปแค่สามวัน พ่อก็ตระหนักได้ว่างานใช้แรงงานเหนื่อยยากแค่ไหน โดยเฉพาะการทำงานแบกหามเพื่อหาเลี้ยงชีพนั้น เขาู้ซึ่งดีแล้วว่ายากลำบากและหนักหน่วงเพียงใด

พ่อได้รู้เรื่องที่แม่ท้อง ณ ร้านกาแฟในกิ่งอำเภอใกล้สถานีนขนส่งลูกค้าส่วนใหญ่เป็นเด็กนักเรียนมัธยม แม่เคยไปนัดบอดที่นั่นหลายครั้ง สมาชิกแก๊งอันธพาลของโรงเรียนเกษตรที่แม่เจอตอนนัดบอดเคยขี่มอเตอร์ไซด์มาถึงโรงเรียนหญิงล้วนแล้วขี่วนรอบสนามกีฬาห้อมรอบก่อนจะกลับออกไป เป็นการกระทำที่ชวนให้หน้าชา เพราะผู้ชายคนนั้นยกล้อมอเตอร์ไซด์แล้วตะโกนเสียงดังสามรอบว่า “มีรา! ฉันรักเธอ!” แล้วก็ขับรถจนฝุ่นตลบเสียงดังปรี๊ด—หายลับไป ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าหลังจากนั้นคนชื่อ “มีรา” ทั้งคิมมีรา พักมีรา ชเวมีรา ก็ถูกเรียกตัวไปห้องพักครูที่ละคนตามลำดับแล้วโดนสอบปากคำอย่างหนัก

ปกติแล้วการนัดบอดตามแบบแผนมักจะเริ่มต้นขึ้นที่คาเฟ่แล้ว ไปต่อที่ร้านคาราโอเกะ แม่มองดูพวกเด็กผู้ชายที่อึกอักไม่กล้าพูดอะไรสักคำตอนอยู่คาเฟ่พลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือมาเป็นคนใจกล้าเมื่ออยู่ในร้านคาราโอเกะด้วยความสนใจสนใจ นักเรียนจากโรงเรียนเกษตรหรือโรงเรียนอุตสาหกรรมจะดันโต๊ะไปไว้มุมหนึ่งของห้อง แล้วกลายเป็นนักเต้นท่าไฟในเพลงของ “ซอแทจี” หรือ “ดิวิซ์” ทันที ภายในห้องคาราโอเกะอันมืดมิดและอับชื้น มีเนื้อเพลงว่า “หยุดเวลาเอาไว้ไม่ได้โย!” หรือไม่กี่ “ตอนนี้ฉันต้องกล้าให้มากขึ้น ถ้าอยากจะได้เธอมาครอง” ดังลั่น แล้วหลังจากเหล่านักเรียนหญิงร้องเพลงคู่อันหวานชื่นพ่อนแรก จบก็จะค่อย ๆ วางไมค์ลงบนโต๊ะ ถ้านักเรียนชายคนไหนสนใจเธอก็จะรีบคว้าไมค์นั้นขึ้นมาร้องต่อ พวกเขาหลงรักใบหน้าของแม่เป็นอย่างแรก แล้วก็ตกหลุมรักเสียงร้องเพลงของแม่อีกเป็นอย่างถืดมา มีหลายครั้งที่พ่อแม่วางไมค์ปั๊บก็มีมือหลายมือพุ่งเข้ามาพร้อมกันในละแวกบ้านเรามีโรงเรียนมัธยมปลายห้าแห่ง รวมถึงโรงเรียนอุตสาหกรรมและโรงเรียนสายศิลป์ มีผู้ชายที่ได้หัวใจแม่ไปครอบครองไม่มากนัก ในสายตาของแม่ ผู้ชายจากโรงเรียนเกษตรหรือโรงเรียนอุตสาหกรรมจะร่าเริงและใช้เงินเก่งกว่าเด็กโรงเรียนสายศิลป์ แต่พวกเด็กสายศิลป์ก็มีเสน่ห์เฉพาะตัวเช่นกัน พ่อเป็นนักเรียนจากโรงเรียนกีฬาคนแรกที่ได้ใจเธอ แถมยังเจอในสถานที่ที่ไม่คาดคิดและชวนให้งุนงง ไม่ใช่การนัดบอด อย่างไรก็ตาม ในสายตาของแม่ พ่อเหมือนจะมีมุมที่ผสมลักษณะเด่นของโรงเรียนที่พูดไปก่อนหน้านี้เอาไว้อย่างละครั้ง นั่นคือจิตใจอันภาคภูมิใจของคนที่เคยถูกยอมรับสักหนึ่งครั้ง แม้จะเป็นแค่ความสามารถเล็กๆ ก็ตาม ความรู้สึกดีด้อยกว่า และความเรียบง่ายอันละเอียดอ่อนเกินบรรยายของคนที่มีความสามารถด้านกีฬา

ภายในคาเฟ่ค่อนข้างเงียบเหงา แม่และพ่อแต่งกายชุดลำลอง พ่อสงสัยว่าทำไมแม่ถึงทำหน้ากระหยิ่มยิ้มย่อง เขากังวลด้วยว่าแม่จะขอเลิกเหมือนคราวที่แล้วอีกหรือเปล่า อีกอย่างคือพ่อก็รู้สึกไม่สะดวกใจกับคาเฟ่มาพักหนึ่งแล้ว เขาไม่เข้าใจว่าทำไมพวกผู้หญิงถึงพากันมาที่คาเฟ่ แบ่งกันดื่มกาแฟหนึ่งเป็นเวลาราวสองชั่วโมง พ่อพยายามอดทนต่อบรรยากาศที่อึดอัดภายในร้านแล้วจึงมองแม่ ชเวมีราที่เขาไม่ได้สบตากันตรงๆ มานานโดเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมากทีเดียว ทุกครั้งที่แม่ดื่มกาแฟแล้วแลบลิ้นเลียริมฝีปาก พ่อจะเลียริมฝีปากแห้งผากของตัวเองตามไปด้วย จนสุดท้ายแม่ก็เอ่ยขึ้นราวกับตัดสินใจอะไรบางอย่างได้แล้ว

“แดซู ขยับมาใกล้หน่อยสิ”

“ทำไม”

“บอกให้มาก็มาเถอะน่า”

พ่อโน้มตัวไปข้างหน้า แม่ใช้มือป้องปากแล้วกระซิบกระซาบบางอย่างข้างหูของเขา เส้นขนอ่อนๆ ที่อยู่บนใบหูของพ่อตั้งชัน พ่อไม่ได้ใส่ใจคำที่แม่พูดมากนัก เขาแต่จ้องอยู่กับลมหายใจจากปากของแม่ จนผลอยิ้มตามไปด้วย ทว่าไม่นานนักใบหน้าของเขาก็ซีดเผือด

“ทำไมเพิ่งมาบอกเอาป่านนี้”

คนในร้านพากันหันมามองพ่อเป็นตาเดียว

“โอ้เอ๊ย จะตะโกนทำไมเล่า ฉันละเกลียดคนพูดเสียงดังที่สุดในโลกเลย”

แม่พูดเสียงดังยิ่งกว่าพ่อด้วยความโมโห พ่อซึ่งกรอกอุปลานิสัยของตัวเองลงไปใบสำรวจความถนัดว่า “งานอดิเรก - ประณีประนอม ความสามารถพิเศษ - ประณีประนอม” จึงถูกเรียกไปพาดที่ห้องพัสดุเมื่อไม่กี่เดือนก่อน รีบขอโทษแฟนสาวทันที

“อ่า ขอโทษ”

จากนั้นทั้งสองคนก็เอาศีรษะที่มีอายุสิบเจ็ดปีชนกัน หัวีรับมืออย่างตึงอกตั้งใจ แต่ยอมไม่มีทางที่จะมีทางออกอยู่แล้ว รอบตัวพวกเขามีวัยรุ่นที่วางท่าอวดเก่ง ทำสีหน้าพึงพอใจในตัวเองพลางสูบบุหรี่มวนต่อมวนอยู่หลายคน พอจิบรุ่มกันแดดคันเล็กที่เสียบแก้วพาร์เฟต์ไว้หลุบตาลงต่ำแล้วพุดขึ้น

“มีรา คือฉัน...”

จากนั้นเขาก็เริ่มร่ายยาวอย่างไม่มีปีมีขลุ่ยว่าตนเป็นคนที่ยากจนขึ้นแค้นมากแค่ไหน ทั้งว่าตัวเองไม่มีทางเป็นพ่อคนได้ ทั้งอัดคดกลัวว่าจะทำให้คนอื่นผิดหวัง พอลองคิดดูแล้วก็เหมือนว่าที่บ้านจะมีประวัติคนเป็นมะเร็งด้วย เขาพุดออกมาอย่างไรเหตุผลและไม่มีลำดับขณะที่แม่ตั้งใจฟังอยู่เงียบๆ แล้วท้ายที่สุดก็ตอบกลับอย่างนุ่มนวล

“แดซู”

“หืม”

“ว่ากันว่ามีแมลงประเภทหนึ่งที่พรางตัวเป็นขึ้นนกเพื่อไม่ให้ถูกนกจับกิน”

“แล้ว?”

“มันเหมือนเธอตอนนี้เลยละ”

บรรยากาศในหมู่บ้านมีชีวิตชีวาขึ้นชั่วครวเหมือนคนป่วยที่เพิ่งฉีดสารอาหารราคาแพงเข้าร่างกาย รถชุด รถตอปันไโด รถปูน และรถบรรทุกขับฝุ่นตลบเข้ามาในหมู่บ้านชนบทที่เคยเงียบงันจนน่าอึดอัดอย่างไม่ขาดสาย ตอนนั้นที่โรงเรียนของแม่มีการแจกชุดอุปกรณ์การเรียน เครื่องเขียนในถุงพลาสติกสีสดใสที่บริษัทก่อสร้างมอบให้

นักเรียนทั้งโรงเรียนฟรีๆ มีทั้งปากกา ปากกาลบคำผิด กระดาษโน้ต หลากสี กล่องใส่ไส้ดินสอกดพร้อมโลโก้กระจุ้มกระจิมของบริษัท ก่อสร้างเอชประทับอยู่ ดูเหมือนว่ามันจะถูกนำไปแจกจ่ายให้กับทุกโรงเรียนที่ได้รับผลกระทบจากศูนย์รวมแหล่งท่องเที่ยวซึ่งมีบ้านเกิดของพ่อและแม่เป็นศูนย์กลาง ผู้ใหญ่ในหมู่บ้านได้รับผงชักฟอกและอุปกรณ์เครื่องครัวด้วยเช่นกัน แต่ก็เหมือนกับของฟรีทั้งหลายบนโลกใบนี้ที่ล้วนมีจุดชนวนให้ตะขิดตะขวงใจซ่อนอยู่ภายใต้การแลกเปลี่ยน

วันหนึ่งเพื่อนคนหนึ่งเข้ามาหาแม่แล้วถามอย่างระมัดระวัง

“มีรา เธอมีเรื่องอะไรหรือเปล่า”

เธอชื่อฮันซูมี เป็นเพื่อนซี้ของแม่นานาน

“หืม ทำไมเหรอ”

“เปล่าหรอก เห็นช่วงนั้นนอนฟูบไปกับโต๊ะบ่อยๆ คาบคั่นคว้าด้วยตัวเองตอนเย็นก็ไม่พูดอะไรเลย”

เธอเป็นหัวหน้าห้องจึงมีหน้าที่จดชื่อคนคุยในห้องช่วงคาบคั่นคว้าด้วยตัวเองตอนเย็นทุกครั้ง หลังจากพูดจบก็เผยรอยยิ้มคลุมเครือที่ไม่รู้ว่ายิ้มเพราะโล่งใจหรืออย่างไร

“หืม ไม่มีอะไรนะ”

แม่หลบตา แต่ฮันซูมีผู้มีไหวพริบเอียงศีรษะอย่างที่ชอบทำ

“เลิกโกหกแล้วบอกมาเถอะน่า”

แม่สอดมือสองข้างเข้าไปในกระเป๋าเสื้อก็กดชุดนักเรียนแล้วเอนตัวไปด้านหลัง

“เป็นอะไรของเธอเนี่ย”

“ถ้าไม่อยากบอกก็อย่าทำตัวมีพิรุณสิ”

“เปล่าสักหน่อย”

“จะเล่นแบบนี้ใช่ไหม ปกติฉันเล่าเรื่องกลุ่มใจให้เธอฟังตลอดเลยนะ”

แม่พ่นลมหายใจออกมาอย่างแรง

“ว่าไงนะ หมายถึงเรื่องที่เธอเศร้าเพราะร่วงจากที่หนึ่งมาเป็นที่สามนะเธอ ถ้าอย่างนั้นก็ขอบใจมากนะที่อุตส่าห์เล่าความลับอันยิ่งใหญ่ให้ฉันฟัง”

อันธูมีกัตรีมึนปากกลางด้วยความน้อยใจ

“นี่ เธอรู้เรื่องความเหงาของคนที่ชอบได้ที่สามบ้างไหม”

แม่ตอบด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลเหมือนเวลาพูดจาสุภาพเพื่อประชดประชัน

“ธูมีจ๊ะ”

“หืม?”

“ใส่หัวไปไกลๆ เลย”

แม้จะพูดอย่างนั้น แต่ในความเป็นจริงทั้งสองคนก็มีความสัมพันธ์แบบ “เพื่อนต้องเชื่อเพื่อน” ไม่แพ้พอกับเพื่อน ๆ ของเขา ไม่เพียงแต่ทั้งคู่จะเรียนจบชั้นประถมและมัธยมต้นมาด้วยกันเท่านั้น พวกเธอกินข้าวกล่องด้วยกันและไปนวดบอดด้วยกันบ่อย ๆ ด้วย หลังจากมี “ประสบการณ์ครั้งแรก” แม่ก็คิดจะสารภาพทุกอย่างให้อันธูมีฟัง เพราะไม่ว่าพยายามทำตัวปกติอย่างไร ก็มีความรู้สึกไม่สมจริงประหนึ่งว่าปลายเท้ายืดยาวขึ้นสิบเซนติเมตรภายในชั่วข้ามคืนอยู่ดี แม่นั่งลงแถวหลังสุดของห้องเรียน แล้วกระดิกขาตามความเคยชินพลางจ้องเขม็งไปยังเพื่อน ๆ ในห้อง พวกเขา กำลังก้มหน้าก้มตาแก้โจทย์พร้อมกับ

เอาสี่ระยะโขกโต๊ะเรียน แล้วก็มีประโยคหนึ่งวิ่งผ่านสมองแม่ไปอย่างฉับพลัน

‘พวกเขาจะรู้ไหมนะว่าฉันนอนกับผู้ชายแล้ว’

ความละอายและความรู้สึกที่ว่าตัวเองเหนือกว่าผสมปนเปเหมือนสีโปสเตอร์ผสมน้ำที่กลายเป็นลวดลายแปลกประหลาดบนหน้าอกชวนให้กระหิ่มยี้มย่อง ทั้งที่สูญเสียอะไรบางอย่างที่ยิ่งใหญ่ไป หรือบางครั้งก็รู้สึกสับสนงงงเงงเหมือนมีเพียงตัวเองที่อาศัยอยู่ในห้วงเวลาอื่น แม้จะอยู่ในห้องเรียนก็ตาม หลังจากนั้นไม่กี่วันแม่ก็เรียกฮันซูมิออกไปหน้าลานเผาขยะ เพราะอยากระบายให้ใครสักคนฟังอย่างสบายใจและการแบ่งปันความลับกับฮูมิน่าจะเป็นทางเลือกที่ถูกต้อง แต่ในวินาทีที่แม่จวนจะเอ่ยชื่อพ่อออกมาอย่างยากเย็น อยู่ดี ๆ ฮูมิดันเกิดบ่อน้ำตาแตกร้องไห้โฮ จากนั้นก็เอาแต่พูดว่า “เห็นใบคะแนนเมื่อกี้ไหม” “ช่วงนี้ฉันเหนื่อยมากเลย” “ไม่อยากมีชีวิตอยู่ด้วยคะแนนห่วย ๆ แบบนี้หรอกนะ” แม่จึงต้องปิดปากเงียบโดยไม่มีทางเลือก ซึ่งนั่นเป็นการกระทำที่ถูกต้องแล้ว สำหรับแม่ซึ่งรู้ว่าเรื่องกลุ่มใจของฮันซูมิดำเนินมาอย่างยาวนานแค่ไหนและมีแต่เรื่องเดิม ๆ ซ้ำซาก

คนของบริษัทก่อสร้างเขยย้ายจากในเมืองมาอยู่ที่นี่เป็นจำนวนมาก ตั้งแต่หลายปีก่อนและสร้างความเปลี่ยนแปลงให้กับห้องเรียนของพวกเขาด้วย หนึ่งในสิ่งที่เห็นได้ชัดเจนที่สุดคือลำดับคะแนนของเด็ก ๆ ผู้บริหารระดับสูงและพนักงานบริษัทก่อสร้างย้ายเข้ามาพร้อมกับลูก ๆ ทำให้มีนักเรียนที่ย้ายเข้ามาใหม่เพิ่มขึ้น ท่ามกลางพวกเขาเหล่านั้นก็มีคนที่เรียนพิเศษล่วงหน้าเพื่อนร่วมชั้นคนอื่น ๆ ไปไกลตั้งแต่เด็ก แม้ว่าโรงเรียนจะปลื้มใจที่คะแนนเฉลี่ยโดยรวมของนักเรียนสูงขึ้น แต่นักเรียนที่เคยสอบได้ที่หนึ่งในชนบทกลับร่วงลงมาเป็นที่สามภายใน

เข้าวันเดียว คนที่สอบได้ที่สิบก็ถูกดันออกไปเป็นที่สิบห้า แนนอนว่าตำแหน่งบิวของชนบทยังคงบิวเหมือนเดิม แต่พวกเขาก็รู้สึกไม่พอใจเช่นเดียวกัน เพราะความรู้สึกของการเป็นที่โหลจากสี่สิบห้าคนกับที่โหลจากห้าสิบคนไม่เหมือนกัน ที่ผ่านมามีอันซุมี่ไม่เคยพลาดจากที่หนึ่งเลยสักครั้ง คักดีศรีของเธอจึงได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ในละครมีเรื่องราวเล่าว่าของอัจฉริยะที่ย้ายเข้าไปอยู่ในเมืองให้เห็นบ่อย ๆ ก็จริง แต่สำหรับอัจฉริยะที่นั่งสงบเสงี่ยมที่บ้านอยู่ดี ๆ แล้วดันดวงกุดจนต้องประสบเคราะห์กรรมก็ไม่ยุติธรรมนัก เพราะพวกเขาไม่ได้บากหน้าเข้าหาเมือง แต่เมืองค่อย ๆ แทรกซึมเข้ามาในชีวิตพวกเขาเองต่างหาก แม้รู้สึกเป็นห่วงความโศกเศร้าของเพื่อนชั้นดน้อย เพราะแม้จะไม่เคยพูดออกมา แต่เขาก็รู้สึกภาคภูมิใจที่ข้างกายมีเพื่อนซื่อซุมี่อยู่ด้วยเสมอ หลังจากอันซุมี่ถูกแย่งที่หนึ่งไปก็ตั้งใจเรียนยิ่งกว่าเดิม กระนั้นก็ยังไม่วายเกิดปรากฏการณ์แปลกประหลาดที่คะแนนเพิ่มขึ้น แต่ลำดับที่คงเดิม ครั้งแล้วครั้งเล่า หลังจากพยายามแล้วผิดหวัง ตั้งใจทำเต็มที่อีกครั้งแล้วยังผิดหวังอีกหลายรอบ ทั้งสองคนก็เข้าเรียนต่อในโรงเรียนมัธยมปลายสายศิลป์ที่มีเพียงแห่งเดียวในกิ่งอำเภอ วันปฐมนิเทศของโรงเรียนมัธยมปลายหญิงล้วนมี “การปฏิญาณตนของนักเรียน” นำโดยผู้แทนนักเรียน อันซุมี่ซึ่งยืนอยู่ท่ามกลางเด็กนักเรียน “ธรรมดา” จำนวนมาก ก้มหน้างุดแล้วใช้เท้าขยี้พื้นสนามกีฬาจนถูกครูคนหนึ่งที่พักเคยเจอครั้งแรกตำหนิว่าทำกิจิยาไม่เหมาะสม พวกผู้ใหญ่พูดกันว่านี่เป็นครั้งแรกที่นักเรียนจากต่างถิ่นขึ้นไปเป็นตัวแทนกล่าวคำปฏิญาณหลังจากก่อตั้งโรงเรียนมาสี่สิบปี

“มีรา”

“อะไรอีก”

“ถ้าเธอไม่อยากบอกฉัน...”

“อืม”

“ไม่ต้องบอกก็ได้”

“...”

“แต่ฉันจะบอกวิธีหนึ่งที่ใช้อยู่ ๆ เวลาเมื่อเรื่องกลุ้มใจให้”

แม่ได้ยืนจ้องอยู่คนเดียวด้วยสีหน้าที่น่ากลัว

“ลองพูดว่า ‘ไม่ว่าเรื่องอะไร ถ้าพยายามจนสุดความสามารถแล้ว ก็จะไม่ประสบความสำเร็จ’ แบบคราวก่อนอีก ฉันเอาเธอตายแน่ เข้าใจไหม”

“โอ้ ไม่หรอกน่า เธอนี่ก็ ฉันรู้เรื่องการพยายามจนสุดความสามารถดี ฉันนี่ละเป็นตัวอย่างของความล้มเหลวจากการพยายามจนสุดความสามารถ”

แม่พูดด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนกว่าเดิมเล็กน้อย

“แต่เธอก็ยังจะทำอย่างนั้นต่อไปนี่นา”

ฮันซุมิพยักพริบตาไปทางเพื่อนในชมรมยิงปืน

“เธอคิดว่าหมอนั้นสูบบุหรี่เพราะดีต่อร่างกายเธอ”

แม่กะพริบตาสองสามครั้งแล้วพยักหน้ารับฟังเงียบ ๆ โดยไม่รู้ตัว

“เอาเถอะ เวลาฉันมีโจทย์ยากที่แก้ไม่ได้จะแบ่งกระดาษโน้ตอย่างละครึ่งให้เป็นตาราง จากนั้นก็เขียนข้อดีและข้อเสียของเรื่องนั้นลงไปทีละข้อ มีบางครั้งที่ทำคำตอบเจอได้อย่างน่าประหลาดเลยละ ถ้าอึดอัดใจเธอก็ลองทำดูสักครั้งสิ”

พ่อนอนแผ่หลายอยู่บนพื้นห้องตั้งแต่กลางวันแสด ๆ บนเพดานมีแผนที่โลกที่เปลี่ยนสีเป็นสีเหลือง ตอนพ่อเข้าเรียนชั้นประถม ปู่เป็นคน

ติดให้เองกับมือเพื่อให้เขามีความฝันที่ยิ่งใหญ่ หลังจากนัดเจอกับแม่ในคาเฟ่แล้ว พ่อยังอยู่ในสภาวะที่ตอบแม่ไม่ได้สักอย่าง เพราะไม่มีความมั่นใจที่จะบอกให้เก็บเด็กไว้ กระนั้นก็ไม่มี ความกล้าที่จะบอกให้เอาเด็กออกเช่นกัน พ่อไม่แน่ใจเลยว่าตัวเลือกไหนถูก ชีวิตในภายภาคหน้าจะเป็นอย่างไร อีกทั้งยังคาดเดาไม่ได้ด้วยว่าโชคชะตาของลูกในท้องจะเป็นอย่างไร แต่มีสิ่งหนึ่งที่เขาสัมผัสได้อย่างชัดเจน นั่นคือน้ำหนักของชีวิตที่ตนต้องแบกรับในอนาคตคงจะหนักอึ้งแน่นอน ความจริงแล้วพ่อคาดหวังว่าแม่จะตัดสินใจเรื่องทั้งหมดให้ ถ้าเป็นอย่างนั้น หลังจากตอบว่า “ฉันก็คิดเหมือนกัน” เขาคงคิดว่าตัวแม่มากอดไว้ได้และจะเป็นอิสระจากเสียงเหน็บแนมที่จะได้ยินไปตลอดชีวิต อย่างไรก็ตาม ปัญหาเร่งด่วนที่สุดคือเรื่องเงิน ไม่ว่าตัดสินใจจะเอาเด็กออกหรือไม่ อีกไม่นานก็ต้องใช้เงิน แต่ของอย่างนั้นจะไปหามาจากที่ไหน

“ลองทำงานส่งหนังสือพิมพ์ดีไหม ไม่งั้นก็ทำงานส่งจางมยอน”

ไม่ว่าจะเริ่มทำงานไหน หากไม่ใช่งานที่ขอเบิกค่าจ้างล่วงหน้าได้ก็ต้องรอไปอีกหนึ่งเดือนถึงจะได้รับเงินเดือน ยิ่งไปกว่านั้น พ่อไม่มีใบขับขี่รถจักรยานยนต์ วิธีที่พ่อเป็นไปได้ในตอนนี้คือยืมเงินจากใครก็ได้ แต่ในบรรดาเพื่อนของพ่อ ไม่มีใครที่น่าจะมีเงินถึงขั้นนั้นเลย มีเพื่อนคนเดียวในห้องเรียนที่สวมบ็อกเซอร์ของคาลวินไคลน์ แต่ก็เป็นที่โจเซจันไปทั้งโรงเรียนว่าเป็นคนขี้เหนียว พ่อเศร้าหมอง เพราะอยู่ในสถานการณ์ที่ฟังฟังอะไรไม่ได้เลยสักอย่าง เพราะนึกเสียใจขึ้นมาว่า “ตอนนี้น่าจะอดทนอีกหน่อย” และเพราะอีกไม่นานเรื่องจาวโจก็จะแพร่ไปทั่วละแวกบ้าน มิหนำซ้ำเขายังนึกเคลือบแคลงด้วยว่าตนอาจไม่ใช่ “ผู้ชายที่ใช่ได้” อย่างที่คิด...พอมองเพดานอย่างเหม่อลอย จากนั้นก็เบนสายตา

ไปยังแผนที่โลกที่มีรอยยับเพราะความชื้น มหาสมุทรทั้งห้า ทวีปทั้งหก หกหมื่นล้าน...ข้อมูลหลายอย่างที่จับต้นชนปลายไม่ถูกวิ่งผ่านสมองเขาไป ซึ่งล้วนแล้วแต่ได้รับมาจากการศึกษาแบบป้อนให้ผู้เรียน พ่อลองวาดภาพต้นกำเนิดของประชาชนหกหมื่นล้านคนขึ้นใหม่อีกครั้ง จนพลันคิดถึงเรื่องเดดของประชาชนหกหมื่นล้านคน ความต้องการทางเพศของประชาชนหกหมื่นล้านคน แล้วเช็ทซ์ของคนหกหมื่นล้านคนก็ปรากฏขึ้นตามมาเอง ไม่นานนักอวัยวะช่วงล่างก็ตื่นตัวโดยไม่สนใจเจตนากรรมของพ่อ มันค่อยๆ ขยายตัวขึ้นที่ละนิดแล้วคับแน่นเหมือนจะระเบิดออกให้ได้ พ่อรู้สึกเหมือนอยากจะร้องให้ออกมาเสียเดี๋ยวนี้ เพราะความปรารถนาที่ผกหัวขึ้นมาโดยไม่รู้เรื่องรู้ราวเป็นดังลางสังหรณ์ว่าเขาอาจจะตกเป็นทาสของความใคร่ตลอดไป และเพราะความจริงที่ว่าพร้อมๆ กันนั้น เขายังมีอารมณ์ขึ้นมาแวบหนึ่งว่า 'ถ้าได้ลองทำสักครั้งในสถานการณ์ซับซ้อนแบบนี้ก็น่าจะดีเหมือนกัน'

ขณะเดียวกันนั้น แม่กำลังนอนคว่ำโดยกางสมุดแบบฝึกหัดไว้บนพื้น คาบปากกาไว้ในปากแล้วเริ่มกัด จนในที่สุดก็ลากเส้นยาวกลางกระดาษเหมือนตัดสินใจบางอย่างได้ แม่คิดจะลงเขียนข้อเสียของการคลอดลูกไว้ด้านซ้าย และเขียนข้อดีไว้ด้านขวา แล้วก็ลงมือเขียนช่องทางซ้ายไล่ลงไปก่อน

1. ถูกพ่อกับแม่ด่า
2. ถูกไล่ออกจากโรงเรียน
3. ถูกคนอื่นขึ้นนิ้ววิจารณ์
4. ไม่มีเงิน

5. ไม่มีความสามารถในการหาเงินด้วย
6. อ้วนขึ้น ชี้อ้วนขึ้น
7. ระหว่างตั้งท้องอาจเป็นโรคอื่นหรือตายได้
8. ต้องเลี้ยงลูก ทำอะไรไม่ได้เลยไปอีกสองสามปี
9. ไม่รู้ว่าแต่ซุคิดยังไง
10. อาจขวางอนาคตของแต่ซุด้วย ไม่ใช่แค่ของฉันคนเดียวเท่านั้น
11. อาจจะไม่มีความสุข
12. พอฉันอ้วน แต่ซุก็จะนอกใจ
- ...

รายการที่เขียนมีแต่จะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ แถมยังเป็นไปในด้านลบ และมุ่งไปสู่ความสุดโต่งทีละนิด พอถึงจุดหนึ่ง ในหัวของแม่มักมีภาพครอบครัวที่ทั้งอึดอัดขัดสนและอ้างว้าง ภาพสามีติดสุรา ลูกชายจอมต่อต้าน ตัวเธอเองที่ร้องไห้จนเหนื่อยล้า ดูเหิน ๆ ครัวเดียวก็ได้บทสรุปแล้ว แต่แม่มกลับไม่ได้ด่วนสรุปและตัดสินใจว่าจะเขียนเดิมของด้านขวาอย่างใจเย็น มีคนบอกว่าทุกสิ่งล้วนมีข้อดีและข้อเสีย แม่มจึงคิดว่า ‘ใช่ มันคงไม่ได้มีแค่นี้หรอก’

1. ...
2. ...

แม่อึ้งไป เพราะไม่เคยคิดมาก่อนว่าการคลอดลูกจะไม่มีข้อดีเลยสักอย่างในขณะที่ผู้คนยังตั้งใจ “ขยายเผ่าพันธุ์” กันอยู่เช่นนี้ แน่หนอนว่าถ้าเป็นเรื่อง “ความยิ่งใหญ่ของการให้กำเนิด” แม่มก็พอจะรู้อยู่บ้าง

ใช้ว่าแม่จะไม่รู้จักคำว่า “ชีวิตเป็นสิ่งสำคัญ” หรือ “คนเราต้องรับผิดชอบในสิ่งที่ทำลงไป” อย่างที่เคยได้ยินในรายการให้ความรู้ทางโทรทัศน์ คาบเรียนวิชาศีลธรรม หรือคาบเรียนเพศศึกษา แต่ไม่รู้ทำไม แม่ถึงรู้สึกว่ามันเป็นคำพูดที่ไม่จริงใจ สุดท้ายจึงไม่ได้เขียนลงไป ทั้งที่ไม่ได้คิดจะเอาไปให้ใครดูและทำขึ้นมาเพื่อตัวเองเฉยๆ ทว่าเมื่อทำแล้วก็อยากจะเขียนสิ่งที่ตัวเองเชื่อได้เต็มหัวใจ นั่นคือการเขียนคำที่รู้จัก และคำที่เชื่อ... ไม่ว่าคำที่คนอื่นพูดหรือเรื่องที่คนอื่นบอกให้เชื่อจะถูกต้องและสวยงามแค่ไหน เมื่ออยู่ต่อหน้าสมุดแบบฝึกหัดที่ด้านซ้ายขวาเปรียบเทียบกันอย่างชัดเจนอย่างนี้แล้วแม่กลับกลัว อาจเพราะข้อหนึ่งหรือข้อสาม เพราะข้อห้าหรือข้อสิบสอง...แต่อันที่จริงต้นตอของความกลัวไม่ใช่เรื่องนี้ แม่ตอนนั้นแม่จะยังไม่รู้ตัวก็ตาม มันคือกลางสังหรณ์ถึงความรักอันยิ่งใหญ่ที่มีต่อใครคนหนึ่ง ความกังวลที่ฉายปรากฏอยู่ในเงาอันนั้น และความรู้สึกที่ไม่รู้ว่าดีหรือไม่ดี จึงไม่รู้ว่าควรเขียนในช่องไหน แม้ถือโอกาสนี้เขียนในดักเกี่ยวกับอันแดชดูด้วย ซึ่งเขียนเสร็จเร็วกว่าที่คิด เนื้อหามีดังต่อไปนี้

ข้อดี : จิตใจดี

ข้อเสีย : จิตใจดีเกินไป

จากนั้นแม่ก็มองพื้นที่ว่างในสมุดแบบฝึกหัดอยู่ครู่ใหญ่ เพราะไม่รู้ว่ามันเป็นเรื่องที่ดีหรือไม่ดีกันแน่

ไม่รู้ว่าระหว่างพ่อและแม่ จิตใจของใครมีอิทธิพลต่อการลืมหืมตา ดูโลกของผมมากกว่ากัน แต่สิ่งที่มั่นใจได้คือไม่ว่าจะเป็นใคร สองคนนั้น

ก็ไม่ได้มีบทบาทสำคัญสักเท่าไร เพราะบางครั้งคำตอบที่เราเฝ้าตามหา ระหว่างใช้ชีวิตก็ปรากฏตัวในสถานที่ที่แปลกพิลึก และเพราะบางครั้ง คำถามก็ถูกนำมาถามในบริบทที่ไม่ตรงกับคำตอบนัก

หลายวันต่อมา ทั้งสองคนรู้สึกหวาดเกรงสายตาของคนอื่น จังจจใจนั่งรถเมย์ออกไปไกลๆ จากนั้นก็ยืนหันหลังขวางอยู่บนถนน ในเมืองที่เพิ่งเคยมาครั้งแรกในชีวิต ก่อนเดินเข้าไปในคลินิกสูตินรีเวช ขนาดเล็กและเงียบเขียบ

“คุณมีโปรตีนในปัสสาวะด้วยนะคะ”

“คะ?”

“เดิมทีความดันโลหิตสูงอยู่แล้วหรือเปล่า”

“พอเป็นโรคความดันโลหิตสูงคะ แต่ตัวฉันเองไม่แน่ใจ”

แม่อึ้งอึ้งตั้งใจฟังคำพูดของหมอด้วยท่าทางสุภาพอ่อนน้อมยิ่งกว่า ตอนไหนๆ หมอบอกว่าหากปล่อยแม่เด็กเอาไว้แบบนี้ สถานการณ์อาจ เลวร้ายกว่าเดิม หากอาการรุนแรงขึ้น อวัยวะภายในของคุณขเวมีรา อาจจะเสียหายถาวร กรณีเลวร้ายที่สุดอาจเป็นอันตรายต่อเด็กในท้อง และตัวแม่เด็กเองได้ พ่อฟังแล้วก็ตกใจ เขาถามหมอด้วยสีหน้าเหมือน คนจะร้องไห้

“คุณหมอครับ ถ้าอย่างนั้นพวกเราต้องทำยังไง”

แม่อึ้งอึ้งเฝ้าปากพลางรอฟังคำอธิบาย หมอแสดงสีหน้าเรียบเฉย ขณะมองคุ้กรักร้วยรุ่นที่ทั้งคู่มิพิรุช อยู่ในสภาพเหนื่อยล้า ขณะเดียวกันก็มี สีหน้าเป็นกังวล แล้วทำท่าเหมือนครุ่นคิดอะไรบางอย่างก่อนจะพูด ด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ก็พอจะมีวิธีรักษาอยู่นะ...”

แม่อึ้งอึ้งพูดแทรกขึ้นทันที

อันอาร์ม เด็กหนุ่มอายุสิบเจ็ดที่มีอายุร่างกายเท่ากับชายวัยแปดสิบ
เขาไม่ใช่ลูกที่เรียนดี เล่นกีฬาเก่ง เป็นไม่ได้แม่แต่ลูกที่ร่างกายแข็งแรงเหมือนเด็กทั่วไป
เขาใช้เวลาเกินครึ่งชีวิตเข้าออกโรงพยาบาล
อ่านหนังสือปรัชญาแทนการออกไปเล่นฟุตบอล

เด็กชายเข้าใจดีว่า ความเจ็บปวดไม่ใช่สิ่งที่แบ่งปันให้กันได้ง่าย ๆ เหมือนความรัก

ชีวิตตลอดสิบเจ็ดปีที่ยาวนานราวกับแปดสิบปีนั้น
มอบความเศร้าและความคิดถึงให้เป็นของขวัญ
ถึงแม้ชีวิตจะดูเหมือนว่ามีเพียงแค่ความเหนื่อยล้าและความมืดมน
แต่เรื่องราวชีวิตที่ไม่ได้ฉิบหาย ก็ยังคงอบอวลไปด้วยความรักและความหวัง

“การที่คนเรารู้สึกโศกเศร้าเพราะใครบางคน ไม่ใช่เรื่องที่เกิดขึ้นบ่อย...
พ่อดีใจนะที่ลูกเป็นความเศร้าของพ่อ”

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-4229-1

Cover Design : Napasorn C.
Illustration : Jaoonblue

ทดลองอ่าน

000 บาท